

[Indenrigs- og boligministeren.]

sket ved lovforslagets gang gennem det andet høje ting, er jo, at Brønderslevplanen er blevet ændret, således at vi får et specialhospital i Brønderslev med ambulante behandling for landsdelens sindslidende og behandling af patienter, der er kronisk sindslidende, og et i Aalborg, der kan behandle de friske sindslidelser. Til sammen udgør antallet af pladser på de to hospitaler ikke mere end det antal pladser, der i sin tid var stillet forslag om for Brønderslevhospitalets vedkommende. Noget andet er, at vi vil lægge projekteringen af Brønderslevhospitalet sådan tilrette, at en udvidelse af dette hospitals behandling af kronisk sindslidende kan finde sted på en nemmere og mere praktisk måde, end tilfældet vil være, om man først på et langt senere tidspunkt giver sig til at bygge til.

Det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul gjorde nogle — jeg må måske bruge udtrykket hjertevarme — bemærkninger om den situation, vore sindssyge medborgere befandt sig i. Det ærede medlem har som medlem af tilsynsrådet set adskilligt af dette. Der er især en enkelt af det ærede medlems bemærkninger, jeg gerne vil gå lidt nærmere ind på. Det ærede medlem talte om afdelinger, omgivet af høje mure. Det er et af de mest triste og forstemmende indtryk, man får, når man besøger de ældre sindssygehospitaler, at de i så høj grad netop har fængselspræg. Jeg kan i den anledning oplyse, at direktoratet for sindssygevæsenet er i færd med at vælte murene så mange steder, som det overhovedet er forsvarligt og muligt. Vi har opnået finansudvalgenes tilslutning til bevillinger, der muliggør, at man f. eks. for Middelfart sindssygehospitals vedkommende fjerner mure omkring afdelingerne. Jeg tror, at der også her er spor af den nye opfattelse, den mere moderne opfattelse af de behandlingsmåder, de sindslidende skal underkastes.

Med disse bemærkninger takker jeg de ærede ordførere og partierne i dette høje ting for tilslutningen til lovforslaget. Jeg sagde i min anbefalingstale, at lovforslaget i og for sig ikke rummede en samlet plan, men det rummer efter min mening dog et stort stykke af en samlet plan. Jeg tror, at når det har forladt rigsdagen, vil der tilbage stå en stor og betydningsfuld administrativ opgave, men denne administrative opgave vil være gjort lettere gennem den løsning

af disse problemer, der er tilvejebragt, og den sammensvejsning af loven af 1947 og dette lovforslag, som er sket under sagens gang gennem folketinget.

Henry Hansen: Jeg vil til indledning sige, at jeg ikke tager ordet for i al almindelighed at kritisere det lovforslag, som den højtærede indenrigsminister nu har udsigt til at få frelst gennem rigsdagen, det drejer sig bare om en detail i det foreliggende lovforslag, nemlig den meget betænkelige historie vedrørende det forlængst vedtagne byggeri i Brønderslev.

Det forekommer mig meget betænkeligt, at det viser sig, at der skal tre vedtagelser af rigsdagen til for at få respekteret en beslutning. Første gang vedtog man at bygge et sindssygehospital i Brønderslev ved loven i 1946, dernæst, efter at lægerne havde foretaget en aktion, igen i 1947, og nu er den samme sag igen til behandling. Efter vedtagelsen i 1947 skete der det, at Brønderslev kommune efter forhandling med ministeriets repræsentanter fik tilvejebragt arealer på stedet, og der blev foretaget visse forberedende arbejder med hensyn til grundene, men fra ministeriets side skete der ikke noget. Så sent som på det tidspunkt, da nærværende lovforslag blev fremsat i rigsdagen af den højtærede minister, var der ikke tale om, at der skulle ske noget i Brønderslev. Der måtte altså en rigsdagsaktion til for at få slået fast, at nu kunne man ikke trække det forlængst vedtagne byggeri ud længere, nu skulle også Brønderslev med, og der skulle først ske noget i Brønderslev.

Jeg ved godt, at man anfører manglen på byggematerialer som begrundelse for, at byggeriet ikke forlængst er blevet igangsat. Det er også rigtigt, at der har været en sådan mangel, det ved vi alle, ligesom vi ved, at boligbyggeriet har haft en 1. prioritet i disse materialer, men det er dog et spørgsmål, når det drejer sig om noget så vigtigt som dette hospitalsbyggeri — og det er erkendt fra alle sider, at det er meget vigtigt og tiltrængt —, om det har været forsvarligt at foretage en sådan udsættelse.

Der blev i sin tid anført saglige grunde for, at der skulle bygges et sindssygehospital i Nordjylland, og rigsdagen vedtog, at det skulle ligge i Brønderslev. Den højtærede minister udtalte, at han vel var klar over, at der ikke ville blive fuld tilfredshed i Nordjylland med den udvej, man nu havde